

RECENSIE NASRDIN DCHAR

Dolgelukkig en doodsbang

Gebeurtenis: Theatersolo D.A.D Tekst en spel: Nasrdin Dchar **Regie:** Floris van Delft **Gezien:** woensdag 5 april, De Nieuwe Kolk, Assen **Publiek:** 100 **Nog te zien:** 21/4 De Molenberg, Delfzijl; 22/4 De Lawei, Drachten; 10/5 De Tamboer, Hoogeveen; 12/5 De Harmonie, Leeuwarden.
 ★★★★★☆

Ben je wel eens bang? Halverwege de voorstelling vraagt Nasrdin Dchar of het zaallicht even aan kan. Vervolgens beleven we tien ongemakkelijke minuten met ongemakkelijke gesprekken met een paar personen uit het publiek. Bang? Nou hmm.. nee, dat is een groot woord. Bezorgd, dat durven we nog wel toe te geven. We maken ons zorgen over, ja hoe zal ik het zeggen... over onbegrip en opkomend extremisme. Had Nasrdin iets anders verwacht? Stiekem gehoopt op een wat minder politiek-correcte reactie?

Ik ben bang! Roept Nasrdin. Het zaallicht dooft en het publiek lacht opgelucht na dit ongemakkelijke intermezzo. De acteur in het licht en wij in het donker. Wel zo makkelijk.

In deze losjes gemonteerde theatersolo krijgt deze sympathieke theaterman je waar hij je hebben wil: in zijn wereld, het gastarbeidersgezin waarin hij groeide, met de Vader als

centrale figuur. Nasrdin speelt zelf die ontwortelde vader, die kwetsbare autoriteit, maatschappelijk uitgeschakeld, iets gebogen, met opgetrokken schouders, alsof hij het altijd koud heeft. Die gebreide wollen muts, het gebrekkige Nederlands met flarden Arabisch. Een respectvolle, ontroerende tekening van een man die ook voor zichzelf altijd een vreemdeling lijkt te zijn gebleven.

Het vaderschap is de rode draad in het verhaal. Het feit dat Nasrdin – Nas voor vrienden – onlangs vader werd is meer dan een aanleiding voor deze voorstelling. Zijn recente vaderschap is een gebeurtenis die zijn wereld op zijn kop zette. Nas laat, zonder daar opzichtig teatraal mee uit te pakken, en met een aangename dosis humor, iets zien van een universeel oergevoel, een existentiële twijfel. Want behalve dolgelukkig is hij ook doodsbang. Wat staat dit kind te wachten als zelfs oude Brabantse vrienden uit Steenbergen (!) met de wolven mee gaan huilen?

Marokkaan in Nederland, Nederlander in Marokko. Het wordt er de laatste tijd niet beter op. Het kan slechter worden. Misschien ook niet. Een belangrijke voorstelling.

PETER VAN STRIEN

